

der skal skabes et snævrere Samarbejde mellem de offentlige Arbejdsanvisningskontorer og de kommunale Beskæftigelsesudvalg. Ud fra dette Udgangspunkt har Udvalget overvejet, om de offentlige Arbejdsanvisningskontorer er organiseret paa en saadan Maade, at de vil kunne gaa ind som et effektivt Led i det nye System.

Der har indenfor de senere Aar gentagne Gange været rejst Spørgsmaal om den offentlige Arbejdsanvisnings Effektivitet, naar man har været inde paa Overvejelserne af Spørgsmaalet om Arbejdsløshedens Bekæmpelse. De nu paatænkte Foranstaltninger gør det imidlertid efter Udvalgets Opfattelse paakrævet, at Spørgsmaalet tages op til en Løsning.

Det er i og for sig *ikke* selve den *Anvisningsvirksomhed*, Kontorerne udøver i Forhold til *normalt Arbejde*, der har givet *Anledning til Tvivl* om Kontorernes Effektivitet. Langt de fleste Arbejdsforhold kommer i Stand ved de arbejdssøgendes egne Bestræbelser for at skaffe sig Arbejde, Arbejdsløshedskassernes Anvisning formidler en betydelig Del af de øvrige Arbejdsforhold, og de offentlige Arbejdsanvisningskontorers Virksomhed med Hensyn til selve Arbejdsanvisningen kan derfor under normale Forhold betragtes som et supplerende Led i hele Systemet, et Led, mod hvis Funktioner der intet væsentligt findes at indvende.

I den senere Tid har de offentlige Arbejdsanvisningskontorer imidlertid faaet paalagt en Række *nye Opgaver*, som de med det til Raadighed staaende Personale har haft *vanskeligere ved at overkomme*. Der er saaledes paalagt Kontorerne særlige Anvisningsopgaver over for ekstraordinære Situationer paa Arbejdsmarkedet ved Fordelingen af Arbejdskraften til Landbruget, jfr. saaledes Lov Nr. 182 af 8. April 1941 om Sikring af Landbrugets Arbejdskraft m. v., til den indenlandske Brændselsproduktion og til offentlige Arbejder; det er endvidere blevet paalagt Kontorerne at føre et stadigt udvidet Tilsyn med Arbejdsløshedskassernes stedlige Afdelinger, de har faaet særlige Funktioner i Forbindelse med det offentlige Beskæftigelsesforanstaltninger, de har skullet føre den fra 1. Oktober 1940 udvidede Arbejdsløshedsstatistik, og det paahviler dem at udbetale Arbejdsfordelingsgodtgørelse til Ikke-Forsikrede. Ved dette meget betydelige Merarbejdes Udførelse har der vist sig visse Mangler. Efter Udvalgets Opfattelse maa det i første Linie tilskrives de offentlige Arbejdsanvisningskontorers Organisation, at de ikke

fuldt ud har magtet at løse de mange nye Opgaver, der i den senere Tid er paalagt dem.

Efter Arbejdsløshedslovens § 2 ledes et offentligt Arbejdsanvisningskontor af en Bestyrelse, hvoraf Formanden og 2 Medlemmer — en Arbejdsgiver og en Arbejder — vælges af Byraadet i den Kommune, hvori Kontoret er beliggende, medens de 2 andre Medlemmer repræsenterer Arbejdsgiverne og Arbejderne inden for Landbruget i det til Kontoret hørende Omraade. Det fornødne Personale ved Kontoret, herunder Kontorbestyreren, der har den daglige Ledelse af Kontoret, ansættes af vedkommende kommunale Raad efter Bestyrelsens Indstilling. Bestyrelsen skal dog, forinden den foretager Indstilling om Ansættelse af Kontorbestyrer, indhente en Udtalelse fra Arbejdsdirektøren med Hensyn til Ansøgenes Kvalifikationer; Kontorbestyrerens Valg og Vilkaarene for hans Ansættelse skal godkendes af Arbejds- og Socialministeren.

Forholdet er herefter dette, at det er *Staten*, der *paalægger* de offentlige Arbejdsanvisningskontorer deres vigtigere *Opgaver*, medens *Bevillingsmyndigheden* er hos den stedligt prægede *Bestyrelse*, og *Kontorbestyreren*, der varetager Kontorets daglige Ledelse, over for Centraladministrationen staar som den, der er *ansvarlig* for Udførelsen af de Opgaver, der er paalagt Kontoret, Opgaver, der ikke alene berører den Kommune, i hvilken Kontoret er beliggende, men samtlige Kommuner i Kontorets Omraade, og som efterhaanden, navnlig for saa vidt angaar de nyere Opgaver, er af Betydning for hele Arbejdsmarkedet. En saadan Ordning er i sig selv uhenigtsmæssig, og hertil kommer, at Kontorbestyreren ofte i Kraft af den Maade, hvorpaa han er valgt, i hele sin Virksomhed vil være under Indflydelse af rent stedlige og lokalpolitiske Hensyn.

Udvalget vil mene, at det for at forøge Anvisningskontorerens Effektivitet vil være nødvendigt at give Staten en større Indflydelse paa Kontorerens hele Virksomhed, saaledes at den stedlige Indflydelse træder noget tilbage. Man stiller derfor Forslag om en Række Ændringer i § 2, hvorefter *Kontorbestyrerens Stilling styrkes* derved, at *det* i Loven udtrykkelig fastsættes, at *det er ham*, der *leder Kontoret* — saaledes at han faar Ansvaret herfor — og derved, at han *udnævnes af Arbejds- og Socialministeren* efter Arbejdsdirektørens Indstilling; der *gives* derhos i det hele *Arbejdsdirektoratet* en betydelig *Indflydelse paa Kontorets Perso-*